

Як тільки рік старий мина,
постука пам'ять ненароком:
— Не віддаляється війна,
а ближчає із кожним роком...

А серце?.. Хто дозволив так
йому вночі мене карати?
Я не ходив у вир атак,
не вчився мертвий воскресати.

Мого життя останню грань
воєнна буря не зітерла.
Я над Москвою на таран
не вів літак, немов Гастелло.

Не слав трикутників-листів
додому із передової...
На дні душі лиш кілька слів
ношу від пошти польової,

гіркіших за гіркий полин...
Вгамуйсь, неприспана тривого:
ростуть дочка у мене й син,
про них не знаючи нічого.

1972

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.

